

Alkymi og Astrologi

Holger Stavnsbjerg

Alkymi handler ikke kun om at forvandle uædle metaller til guld, idet vi kan opfatte hierarkiets virksomhed som en form for alkymi der vedrører forvandlingen af mineralriget, planteriget, dyreriget og menneskeriget til højere bevidsthedsformer. På samme måde kan vi forstå hele menneskeevolutionen som en lang alkymistisk forvamlingsproces.

Alkymi er et emne, der til alle tider har optaget og fascineret de studerendes, forskernes og okkultisternes sind. Evnen til at ændre ved hjælp af varme er naturligvis almindeligt kendt, men alkymiens hemmelige formler er bevidst skjult for først at blive gradvist afsløret efter 2. indvielse, idet en sort magiker ikke kan nå længere end til 2. indvielse.

Folk vil i almindelighed tænke på at forvandle metaller til guld med henblik på selv at blive rige eller måske for at hjælpe de fattige. Alkymisten leder efter de vises sten, der vil fremkalde en åbenbaring og give ham eller hende evnen til at påtvinge de elementale kræfter eller devaer, som virker gennem stoffet, sin vilje.

En deva eller en engel er et åndeligt væsen, enten god, ond eller indifferent. Devaerne er delt op i mange grupper, hvoraf nogle kaldes engle eller ærkeengle og andre større eller mindre bygmestre. De arbejder på de æteriske, astrale eller mentale planer eller er med til at bygge solsystemet op. Ud af deres egen substans bygger de de former, som deres arbejdsgivere, de større bygmestre eller den sorte eller hvide magiker, befaler dem.

Det religiøse menneske har opdaget den forvandlende krafts psykiske karakter og taler i de hellige skrifter ofte om, hvordan sjælen prøves 7 gange i ilden som f.eks. er symboliseret ved de 7 stationer på korset ved Jesus korsfæstelse i Jerusalem.

Op igennem tiderne har kun nogle få, som f.eks. Carl Gustav Jung, forstået, at den ydre forvandling af tungere metaller til guld ved anvendelse af ild var en billedlig allegori på en indre psykologisk forvandlingsproces, hvor skabelsen af de vises sten kunne være et symbol på selvets fødsel og 1. indvielse.

Alkymi kan defineres som *forvandling der skaber en overgang fra en tilstand til en anden ved hjælp af ild* (Alice Bailey: Kosmisk Ild (KI) 457 459).

Et atom er et tredelt væsen lige som det menneskelige atom, idet mennesket er en syntese af personligheden, sjælen og monaden. Derfor kan betegnelsen atom udvides fra kun at omfatte kemiens atom til mennesket, til menneskets sjæl og til en planet eller et solsystem, som alle er tredelte enheder.

Disse tre aspekter ånd/monade, sjæl og legeme/personlighed kan studeres i forbindelse med alle atomare former: "Der er f.eks. den energienhed, vi kalder fysikerens eller kemikerens atom. Det har en form, som er symbolet på den energi, der frembragte det. Den atomare form er dets eksoteriske (ydre fysiske (ff)) manifestation. Men der er også det aspekt af atomet, vi - af mangel på en bedre betegnelse - kalder elektronerne. Disse elektroner er stort set ansvarlige for atomets karakter, ligesom et menneskes sjæl er ansvarlig for dets specielle natur. De repræsenterer det subjektive aspekt eller liv. Endelig er der det positive aspekt, som sørger for, at det hele hænger sammen, og at de to aspekter, det eksoteriske og det subjektive aspekt, manifesterer sig på en helstøbt måde. Dette er det positive aspekt, den åndelige fortolkning vedrører, og hvem kan give en sådan fortolkning? Disse tre aspekter finder vi også hos mennesket, det menneskelige atom" (KI 1128-29).

I citatet betyder *det positive aspekt* eller det positive centrale liv atomets monade, liv eller ånd. Elektronerne og *det subjektive aspekt* er udtryk for atomets sjæl, mens der med *den atomare form* menes atomets fysiske form.

I alle disse atomer, store eller små svarer det positive centrale liv til det videnskaben kalder en proton, som er en positiv elektrisk ladning. Dette gælder hvad enten det er et kosmisk væsen, som f.eks. en planet, et solsystem eller det lille elementalliv i kemikerens fysiske atom.

De mindre atomer, som kaldes elektroner, som roterer omkring deres positive centrum, er det negative aspekt. Selve elektronen er i sin inderste kerne et mikroskopisk elementalliv.

Dette gælder som sagt ikke alene det fysiske atom, men f.eks. også det menneskelige atom, der holdes sammen omkring dets centrale punkt, som vi kalder dets monade.

Alle former er opbygget på samme måde og den eneste forskel består i ordningen i antallet af elektroner, således som lærebøgerne fortæller os (Alice Bailey: The Consciousness of the Atom (TCA) 17-22).

DE TRE KOSMISKE ILD

"Ild ved friktion" er atomets latente ild, der virker først i forvandlingsprocessen og kan forstås som det fysiske aspekt eller moderen. Denne "første" ild er latent fysisk varme, som er resultatet af friktion og derved dobbelt: "Hylstrets livskraft manifesterer sig som de enkelte atomers tiltræknings- og frastødningsaktivitet, og dette konstante og uophørlige samspil resulterer i legemets "okkulte varme" og forøgede udstråling".

"Ild ved friktion" er altså stof med egenskaben varme, som vi f.eks. mærker gennem vores personlighed som kropsvarme (KI 1010).

I begyndelsen af atomets manifestation er det præget af *inerti*, som er resultatet af et meget lavt aktivitetsniveau og den indre ilds relative passivitet.

"Solild" begynder at virke længere fremme i atomets udviklingscyklus, hvilket skaber udstråling og kaldes sønnen. Den indre solild bevirker, at atomets hastighed og *bevægelighed* øges og nu begynder at påvirke de andre atomer i omgivelserne og får dem til at hænge sammen. Udstråling er et resultat af en indre roterende spiralformet bevægelse igangsat af solild, som fører til sjælens begyndende frigørelse fra formen.

Grunden til dette er, at stof i samarbejde med sin modsætning ånd fremkalder en spiralcyklisk bevægelse, hvilket er en proces der øger udstrålingen og med tiden gør alle grundstoffer radioaktive.

"Elektrisk ild" kan forstås som det åndelige aspekt eller faderen. Gennem evolutionen opnås til sidst den fuldkomne balance og ligevægt, der kaldes *rytme*: "Når der opnås balance og rytme i et solsystem, et plan, en stråle, et kausallegeme eller et fysisk legeme, slipper formens beboer ud af sit fængsel. Han kan trække sig tilbage til sin kilde og er befriet for det hylster, der hidtil har virket som et fængsel, og han kan slippe væk fra nogle omgivelser, han har brugt til at gøre erfaringer i og som slagmark for modsætningsparrene. Derefter går hylstret eller formen automatisk i opløsning" (KI 174).

Energiens kraft er således tredobbelt og alligevel en, hvor vi f.eks. i Bibelen lærer, at Gud er en, men samtidig treenig som manifesterende sig i faderen, sønnen og helligånden.

På samme måde frembringer elektrisk ild sammen med ild ved friktion solild, ligesom faderens ægteskab med moderen frembringer sønnen.

Treenigheden symboliseres f.eks. af Solen, hvor Gud Fader er Den centrale åndelige Sol (elektrisk ild), Guds søn Solens hjerte (solild) og Den fysiske Sol Guds helligånd (ild ved friktion) (EA 603).

I Bibelen fremstilles Guds eller monadens vilje flere steder som "en fortærende ild", som f.eks. Moses mødte i form af "den brændende tornebusk" på Sinai bjerget før sin 3. indvielse. Denne symbolske fremstilling af Gud som elektrisk ild kan også ses i filmen "De ti Bud" eller i Stephen Spielbergs film "Jagten på den forsvundne skat", hvor jødernes gud, Jahve, strømmer ud af pagtens ark som ødelæggende elektriske ildengle, der brænder de onde mennesker og nazister op, der har åbnet arken for at bruge dens guddommelige energi til selviske formål.

Den esoteriske lære mener, at mennesket i sin inderste essens er elektrisk ild, som hænger sammen med den mystiske kvalitet vi kalder liv, der er selve årsagen til at alt eksisterer. En klient havde f.eks. en indledningsdrøm til sin depression, hvor al elektricitet i hele verden pludseligt gik ud. Drømmen havde været så virkelig, at hun forfærdet vågnede og skyndte sig at tænde kontakten på væggen for at sikre sig, at lyset alligevel ikke var gået ud. "Livets lys var slukket" som hun udtrykte det. Så måske hænger depressioner

sammen med aspekter af de tre ild på en for os ny og ukendt måde. Den deprimerede føler livet har mistet sin glød, farve og intensitet. Det er jo også interessant, at mange finder helbredelse eller får det bedre efter elektrochok i forbindelse med svære depressioner.

FORVANDLINGSPROCESSENS STADIER

I forvandlingsprocessens indledende fase bliver den indre flamme systematisk næret og får forøget sin elektriske spænding ved en ydre påvirkning af ild ved friktion. Dette kan f.eks. ses i den begyndende fase af transmutionsprocessen, hvor alkymisten vedvarende nærer og forædler sin prima materia ved hjælp af ild.

Derefter følger en anden fase, hvor de ydre faktorer ikke tæller så meget, hvor atomets indre energicenter eller sjæl ved påvirkning af solild selv får lov til at gøre arbejdet. Forvandling gennem vedvarende påvirkning af både ild ved friktion og solild fører til den øgede udstråling, som videnskaben kender som radioaktivitet og som er et udtryk for, at der er ved at ske en forvandling.

Gennem påvirkning af "elektrisk ild" går den atomare kugle til sidst i opløsning og det centrale liv slipper ud, så det kan opsøge et nyt center eller en ny kugle: "Disse faktorer gælder i lige høj grad alle atomer: mineralatomerne som har optaget alkymisternes opmærksomhed så meget, det såkaldte menneskeatom der følger den samme generelle fremgangsmåde og styres af de samme love og alle større atomer så som et himmelsk menneske (en planet) eller en sollogos (et solsystem)" (KI 460).

Altså må vi konkludere, at hvad enten det drejer sig om udviklingsprocesserne i et stofatom, et menneskeatom, et naturrigeatom, et planetatom eller et solatom, spiller de tre typer ild eller energi deres rolle.

I alle tilfælde sker det ved at ild ved friktion først skaber en indre forvandling og øger sin interne vibration gennem tiden. Processen fortsætter ved hjælp af solild, der fører til udstråling, hvorved formen bliver radioaktiv. Til sidst resulterer indflydelsen fra elektrisk ild i, at atomet nedbrydes og det fængslede liv undslipper og bliver en del af den større form, det tidligere var en mindre del af.

ATOMET ER KUGLEFORMET

Atomets kugleform, roterer om sin egen akse og har sin egen omdrejning om et større center og lever sit eget indre liv, hvad enten der drejer sig om menneskets sjæl, kausallegeme eller monade, en planet eller et solsystem (KI 458). Jorden eller jordatomet er f.eks. kugleformet og drejer en gang om sin egen akse i løbet af et døgn samtidig med, at den også roterer rundt om Solen i løbet af et år.

På samme måde er Solen kugleformet, drejer om sin egen akse og om sit større kosmiske center som er fiksstjernen Alcyone i Plejaderne i en periode på 250.000 år (EA 371).

Som tiden går, bliver atomet opmærksom på den tiltrækkende karakter af det, der indeslutter det på alle sider og bevidst om sit samspil med andre atomer, ligesom vi med

tiden bliver bevidste om andre menneskers og naboers energi og udstråling, hvad enten vi bor i hus eller lejlighed: "Senere bliver atomet og formen opmærksom på, at det ikke alene roterer om sin akse, men også følger en kredsformet bane omkring et større kraftcenter i en større form" (KI 974). Her mærker atomet det magnetiske træk fra det større kraftcenter som til sidst bliver så stærkt, at det positive liv i atomet får det og andre atomer til at opfylde deres mission og funktion i fællesskab.

Dette stadie korresponderer formodentligt til det stadie, hvor disciplen har udviklet gruppebevidsthed og sammen med sin sjælegruppe begynder at udføre det fælles tjenestearbejde på discipelskabets vej. Dette sker efter 1. indvielse på det faste kors, når disciplen og hans gruppe begynder at blive magnetisk udstrålende og tiltrækkende.

Udstråling opstår endvidere, når atomets indre liv påvirkes af et stærkere træk, der kommer fra det større væsen, det er en del af: "Den radioaktive form har gennemgået sin fastlagte cyklus gennem sit, store eller lille, livshjul, som er blevet drejet tilstrækkeligt ofte til, at den flygtige livsessens er klar til at undslippe formen og smelte sammen med den større form, den lille blot er en del af" (KI 973).

Ethvert atoms indre liv har altid samme karakter som det større liv der tiltrækker det, ligesom vores sjæl og personlighed f.eks. bliver tiltrukket af Den Planetariske Logos i hvis legeme vi blot er en celle. Den Planetariske Logos er navnet på det mægtige indviede væsen mange opfatter som Gud, der beliver Jorden.

Når det mærkes tilstrækkeligt stærkt, er den atomare cyklus forbi, den fysiske form afkastes og det centrale liv strømmer ud for at finde et nyt hjem i det større liv, det er en del af, ligesom vi kommer i himlen og bliver en del af Guds rige når vi dør (KI 974).

Gennem denne proces, som udspiller sig i hele solsystemet, bliver ethvert atom på et tidspunkt til en elektron: "Atomets positive liv bliver i løbet af evolutionen negativt polariseret i forhold til det større liv der tiltrækker det, og på den måde fører evolutionsprocessen uvægerligt hvert liv gennem disse grundlæggende stadier. I de 3 lavere naturriger gennemgås processen ubevidst, sådan som mennesket opfatter denne betegnelse, i menneskeriget gennemgås den bevidst..." (KI 974).

Middelalderens alkymister begyndte i mineralriget at arbejde med de enklere stoffer og prøvede at opdage befrielsesprocessens hemmelighed og forstå forvandlingens love. I de fleste tilfælde lykkedes det ikke, fordi de ikke vidste, hvordan de skulle håndtere den befriede essens.

Når det indre liv i de atomer, forskerne arbejder med bliver befriet, bliver de radioaktive og ledere af en større kraft, der kan føre til forbrændinger, der er grunden til at mange videnskabsmænd gennem tiderne er døde eller kommet til skade i laboratorierne. Befrielse betyder atomets evne til at bevæge sig fra en belivet indflydelsessfære til en højere (KI 977).

Udstråling skyldes dog ikke tiltrækningskraften fra det større livs *fysiske* form, men sker kun når den større forms *indre* liv trækker i den mindre forms *indre* liv.

Det er denne misforståelse, der har fået mange alkymistuderende til at fare vild og derved gå glip af mange års studier, da de ikke havde de ord og formularer, hvorved den frigjorte mindre kraft kunne overføres til det større væsens liv, som det var en del af. De forstod som sagt ikke, at det var den større forms *indre* liv, som tiltrak den mindre forms *indre* liv og ikke det større livs ydre *fysiske* aspekt.

Nogle få besad virkelig denne viden, men de afslog at skrive resultatet af deres undersøgelser ned, idet de indså faren ved deres konklusioner. Fremtidens alkymist må først have evnen til at befri essensen for sin form og må desuden kende de formularer og ord, som skal føre det frigjorte liv over i det nye og højere aktivitetsfelt, det tidligere ubevidst var en del af. Det kræver en viden, som kun den svorne discipel bliver betroet (KI 975 976).

EN KUGLE

Til sidst måtte jeg skabe en rød kugle
undfanget ved den sorte drages død
og inkarnere den i sjælens nederste hus
og visdommens magiskole

En kugle, der hvilede i naturen
og jordens saturnalske mørke
En kugle, der lyste om natten
i Månens skær i min elskedes øjne

En kugle der åbenbarede
det forgangne og det kommende
Mælkevejens skønheder
og tårerne ved englenes sø

En kugle, der kan gøre hver mands
og kvindes liv til en hellig bog
og formæle dem i lysets krypt
velgørende forener

En kugle, der kan skabe
den sande historie om
medfølelsens brødre og søstre
og en sjæls vandring på Jorden

EKSEMPLER PÅ TRANSMUTATIONSPROCESSEN

Hvis grundprincipperne og udviklingsmønstret for et atom og et menneske er det samme, er det muligt, at man kan forstå disse dunkle sammenhænge ved at sammenligne atomets vækst og udvikling med et menneskelivs grundlæggende udvikling.

I fosterstadiet og barndommen repræsenterer moderen barnets ild ved friktion i form af en ydre tilførsel af varme, næring, energi og kærlighed, der er en grundlæggende betingelse for barnets fysiske og psykiske overlevelse og vækst. Tilførslen af moderens ydre ild aktiverer, stimulerer og udvikler barnets indre latente fysiske ild ved friktion, så det vokser. Når mennesket bliver voksent, er det dets egen fysiske ild ved friktion, men nu også solild fra hjertechakraet og sjælen, der overtager energitilførslen og udviklingen, så det vinder uafhængighed og frihed fra moderen og andre ydre kilder. Når mennesket dør er det under indflydelse af elektrisk ild, der blandt andet bevirker, at det fysiske legeme dør og den

frigjorte sjæl nu søger over i den åndelige verden for senere at reinkarnere på et nyt og højere niveau i et andet legeme.

På vej gennem sin udvikling i menneskets fysiske legeme bevæger det faste stofs atomer sig hele tiden over i bedre former, for til sidst at finde deres plads i øjnene, som er den højeste form de indbygges i, som er kulminationen for det *faste* stofs atom.

Før 4. indvielse bliver hele kroppens ild stimuleret i en sådan grad, at de atomer, der udgør det fysiske legeme, skinner med en stor styrke og renhed, som buddhisterne kalder diamantlegemet. På dette udviklingsstadium har det pågældende menneske udviklet helbredende evner som healer og stimulerer sine medmennesker og forøger deres vibration blot ved sin fysiske tilstedeværelse (KI 1002 1024).

Når en planet nærmer sig sin afslutning, og har gennemgået sin fastlagte cyklus, bliver den "radioaktiv" og overfører gennem stråling sin essens til en anden planet, mens dets ydre "fysiske legeme" vender tilbage til sin oprindelige tilstand.

Det samme gør sig gældende for et solsystem hvis indre liv absorberes af en modtagende konstellation, når det har gennemlevet sin udviklingscyklus. Men det sker som tidligere omtalt kun når den større forms *indre* liv trækker i den mindre forms *indre* liv og den mindre forms æteriske legeme ikke længere kan indespærre det iboende liv (KI 972).

Månen er et andet eksempel på en klode, hvor forvandlings- og befrielsesprocessen praktisk talt er afsluttet. Efter Månens opløsning blev dens indre liv overført til en højere planet eller klode, Jorden, for der at fortsætte sin udvikling.

Månen er Jordens tidligere fysiske inkarnation og afkastede legeme, hvor der også foregik en menneskeevolution, der dog blev en fiasko, fordi Den Planetariske Logos tillod for meget sort magi fra menneskenes side. Denne magiske inspiration kom blandt andet fra planeten Uranus, som styrer sakralchakraet og formidler den 7. stråle for orden, magi og nyorganisation.

I esoterisk astrologi siger man, at Månen tilslører Uranus, hvor Månen ofte bruges som et dækningsnavn, når der menes Uranus:" I dag er Månen en død verden, og grunden er, at den uraniske trang blev så stærk i hine fjerne tider, da der endnu fandtes livsformer på Månen, at det førte til en fuldstændig og endelig evakuering fra Månen med overførsel af dens liv til vor planet" (EA 404).

Denne evolution, kaldet "månekæden", blev lukket før den havde nået sit udviklingsmæssige mål, da den var kommet til at fungere som en kræftsvulst i solsystemet eller i Sollogos legeme. Månens indre liv blev trukket tilbage da den gik i opløsning, hvor Den Planetariske Logos fandt nye udviklingsmuligheder ved at begynde at inkarnere i det nuværende planetsystem, som vi kender som Jorden.

Ved den såkaldte individualisering for 18,5 millioner år siden, da menneskeheden ankom fra Månen til Jorden, blev der dannet en meget kraftig triangel, der styret af Løven bestod af Solen, Jupiter og Venus: "Så kraftig var denne triangelens indflydelse, at dens indvirkning på Månen var at blotte den for liv ved at drage alle "livskim" ud af den og således tilintetgøre dens indflydelse hvad menneskeheden angik" (Alice Bailey: Esoterisk Astrologi (EA) 274 404 KI 978).

DEN SORTE OG HVIDE ALKYMIST

Magikeren eller alkymisten arbejder i forvandlingsprocessen med devaessens ved at styre de mindre devaer i samarbejde med de større devaer eller bygmestre. Dette hænger sammen med, at alt fysisk manifesteret stof består af små åndelige væsener, vi kalder devaer, hvorfor alt som vi kan se, sanse og røre ved i sin inderste essens er levende.

Men her er en afgørende forskel mellem den sorte og den hvide magiker, idet den hvide broder beskæftiger sig med tingenes sjæl, mens den sorte magiker koncentrerer sig om det fysiske aspekt.

Den hvide magiker skaber resultater ved at stimulere sjælen i formen og gennem sjælens egen indsats, hvilket gælder i både mineralriget, planteriget, dyreriget eller i menneskeriget. Den sorte magiker skaber forvandling ved hjælp af opløsningsmidler eller gennem nedbrydning af formen snarere end gennem stimulering af sjælen, sådan som den hvide magiker gør (KI 469).

Derfor vil den sande alkymist i den kommende tid altid søge at stimulere radioaktiviteterne i det stof eller atom han arbejder med og koncentrere sig om den positive kerne eller sjælen i atomet. Han vil fremkalde forvandling ved at forøge dens vibration, aktivitet eller positive ladning.

Når Det Store Hvide Broderskab eller hierarkiet udfører forvandlingsprocessen, stimuleres, opflammes og styrkes den indre ild, som beliver atomet, naturriget eller mennesket, indtil det gennem sin egen indre kraft brænder sit hylster op og slipper ud af sin afgrænsning i form af udstråling eller radioaktivitet. Dette sker f.eks. ved den endelige frigørelse og oplysning ved 4. indvielse, hvor den elektriske ild har en så kraftig indvirkning på det fysiske legeme, at disciplen ofte dør og ikke behøver at inkarnere mere.

Når De Mørke Brødre udfører processen, sker det modsatte. De koncentrerer sig om det fysiske aspekt og får det centrale elektriske liv til at strømme ud ved at brænde, sprænge eller nedbryde formen ved hjælp af ydre midler.

Derefter prøver de at indfange det nu levende frigjorte liv, når formen går i opløsning. Derved blokerer de det pågældende væsens evolutionsplan og griber ind i dets naturlige og almindelige udviklingsforløb. Livet eller væsenet bliver sat tilbage i udvikling og magikeren skader sig selv ved at lægge sig ud med karmaloven (KI 471).

Den moderne kernespaltning, hvor stoffet opløses og atomets kerne befris ved hjælp af ydre midler, der blandt andet har ført til udvikling af atombomben, må ud fra denne synsvinkel siges at være en form for sort magi.

Sort magi af den art sniger sig også ind i alle religioner, netop ved at formen ødelægges med ydre midler og ikke som følge af livets befrielse gennem indre udvikling og stimulering.

Den er ansvarlig for skadevirkningerne af Hatha yogaen i Indien og tilsvarende metoder, som praktiseres i visse religiøse og okkulte ordener i Vesten, hvor man ved hjælp af mantraer, ritualer og formularer prøver at manipulere de devaer, der konstituerer formen.

MENNESKETS ALKYMISTISKE UDVIKLINGSVEJ

Da alkymi som tidligere sagt ikke kun handler om at forvandle uædle metaller til guld, vil vi i det følgende forsøge at forstå vores egen menneskeevolution som en lang alkymistisk udviklingsproces.

De tre kors på Golgata var symboler på de tre kors, vi i klassisk astrologi kender som det bevægelige, faste og kardinale kors. Det bevægelige kors står for den ikke-angrende røver (det uudviklede menneske), det faste for den angrende røver, som er disciplen, der var klar til at følge med Jesus til Paradis, mens det kardinale kors symboliserer den opstandne og indviede Kristus (Alice Bailey: Esoterisk Astrologi (EA) 83).

Man kan få en omtrentlig opfattelse af det antal liv, man som menneske gennemsnitligt befinder sig på de tre kors ved at betragte tallet 777, som kun må opfattes som symbol for det samlede antal liv, man gennemlever i hele sin inkarnationscyklus.

I den længste periode, hvor personligheden udvikles og integreres, har man 700 inkarnationer hvor man befinder sig på det bevægelige kors, derefter 70 på det faste kors som discipel på discipelskabets vej og sluttelig 7 på det kardinale kors som indviet på indvielsens vej.

ALKYMI AF FØRSTE ORDEN

Tvillingerne, Jomfruen, Skytten og Fiskene udgør de fire arme på det bevægelige kors, og det er disse fire energier, der skaber betingelserne for dyremenneskets forvandling til det åndeligt søgende menneske, vi kalder en aspirant.

Det vedrører personlighedens udvikling og endelige integration, som er et produkt af fysiske prøver i de tidlige faser og en konsekvens af øget indstrømning fra sjælen i de senere faser.

Når vi taler om de tre kors i esoterisk astrologi, er det meget vigtigt at forstå, at mennesket kan inkarnere i alle tegnene, uanset hvilket kors hans sjæl befinder sig på.

For eksempel indleder mennesket sin lange inkarnationscyklus i Krebsens tegn, hvor det fødes for første gang, selv om dets højere selv fokuserer energien på det bevægelige kors i sjælens horoskop. Mennesket inkarnerer således i alle tegnene i involutionsfasen, men det er energien fra det bevægelige kors, der har den kraftigste indvirkning på det. Når mennesket bliver discipel på prøve midt i mystikerfasen og bestiger det faste kors, betyder det, at energierne fra dette begynder at virke stærkere end energierne fra det bevægelige. Når indflydelsen fra alle fire arme på det bevægelige kors har frembragt sin virkning i mennesket, er personligheden relativt integreret og kan effektivt manifesteres i den ydre verden gennem et stort, modigt, kreativt og karismatisk ego.

Her kulminerer mennesket i den ydre verden og kommer til tops og får indfriet sine fysiske begær og verdslige ambitioner, hvilket kan tage mellem tre og fire inkarnationer, hvoraf en i særlig høj grad er en manifestation af personlighedens kulmination. Men da der er koldt og ensomt på toppen, og målenes indfrielse ikke giver vedvarende tilfredsstillelse, kommer mennesket før eller siden ind i en eksistentiel krise og en overgangsperiode præget af dyb utilfredshed.

I de symbolsk forstået 700 inkarnationer, hvor mennesket er korsfæstet på det bevægelige kors og udvikler sin personlighed, er mennesket for det meste påvirket af *ild ved friktion*, som blandt andet opleves som vores kropsvarme.

Denne ild ved friktion, som er det fysisk/æteriske legemes latente ild renser, varmer, destruerer urenheder og forfiner det fysiske, astrale og mentale legeme som igennem konflikter til sidst fører til personlighedens integration: "Når kræfterne fra ajacentret og strubecentret kombineres, skaber de den højeste manifestation i mennesket af "ild ved

friktion” som står for personligheden og dennes integration” (Alice Bailey: Esoterisk Healing (EH) 146 156).

MENNESKETS ALKYMISTISKE UDVIKLING

Ild	Kors	Stadier	Enhed
Ild ved friktion	Bevægelige	Menneskeudvikling 700 inkarnationer	Personlighed
Solild	Faste	Discipelskabets vej 70 inkarnationer	Sjæl
Elektrisk ild	Kardinaler	Indvielsens vej 7 inkarnationer	Monade

Efter prøvestadiet kommer discipelskabets vej som indledes ved 1. indvielse, som også kaldes fødslen i Betlehem, som står for en ny begyndelse.

Ved 1. indvielse, som er den største åndelige begivenhed i et menneskes samlede antal liv, indvier Kristus fra det højere indre mentalplan det antal mennesker, der er rede til det, til en dybere kontakt med deres sjæl, og dermed til den åndelige verden. Der lukkes op for en øget energitilførsel fra sjælen, som strømmer gennem hovedcentret og personlighedens tre legemer, hvorved hjertechakraet åbnes.

Denne åndelige nyorientering fører til en værditransformation, som inspirerer den søgende til at betræde discipelskabets vej og til nu for alvor at søge og finde sit tjenestearbejde for menneskeheden. Hvis indvielse er taget for første gang i et bestemt liv, vil erindringen om det før eller siden i løbet af livet nå den fysiske hjerne.

Vi fejrer 1. indvielse juleaften til minde om Jesusbarnets fødsel, hvor vi udtrykker vores kærlighed ved at give hinanden gaver, der symboliserer det avancerede udviklingsstadium menneskeheden nu har nået, nemlig kontrollen over det fysiske plan, som er nødvendig at mestre før 1. indvielse bliver mulig. Betlehem betyder brødets hus, hvor brød symboliserer kontrollen over det fysiske plan og 1. indvielse.

Ved 1. indvielse bestiger discipelen det faste kors der består af Tyren, Løven, Skorpionen og Vandmanden, der nu betinger livet for discipelen på prøve, og senere for den accepterede og forpligtede discipel (EA 514).

Det faste kors er kærlighedens, sjælens, lysets og krisernes kors, der gennem de symbolsk forstået 70 inkarnationer på discipelskabets vej fører til sjælens og personlighedens fuldstændige integration.

Undersøger man, hvilke husspidser det faste kors hersker over i ens eget fødselshoroskop, kan man måske opdage, gennem hvilke livsområder sjælen søger at manifestere sig gennem en særlig inspireret kreativitet.

MINERALRIGETS RADIOAKTIVITET

Inden 1. indvielse bliver den statiske mineralverden brudt op i kandidaten, hvor han må strides med påvirkningerne fra Pluto og Vulkan, som sammen med Uranus styrer mineralriget.

Da det er muligt i hvert naturrige at fremskynde alle mindre atomers forvandlelsesproces og da menneskets udvikling omkring 1. indvielse svarer til mineralrigets, får det på dette udviklingsstadium mulighed for at blive en alkymist af første orden, som kan forvandle tungere metaller til guld.

Kemikernes manipulation af metaller i mineralriget svarer til de processer, som bruges til at befri den menneskelige ånd. Den radioaktive periode er klart længst i mineralriget og kortest i menneskeriget. Gennem de 5 store indvielser og intensiv renselse stimuleres menneskets udstråling og befrielse kunstigt, hvilket er en proces, der er åben for alle der er villige til at "blive lagt på hjulet" og gå igennem den guddommelige alkymistiske ild.

Det store indviede væsen, der er inkarneret i mineralriget, man kalder mineralmonaden er ved at afslutte en udviklingscyklus, hvorfor det er blevet udstrålende og radioaktivt, hvilket var en af grundene til, at Madame Curie kunne opdage radium i 1898. Mineralriget gennemgik en indvielse under verdenskrigen på grund af opløsningen af den store mængde metal, hvor ufatteligt det end kan lyde. Verdenskrigen var egentlig en krig, hvor mineralriget blev brugt imod menneskeriget, idet der består en særlig affinitet mellem de to riger, som har en meget nær forbindelse med hinanden (KI 982 EA 350).

Da 7. stråle for orden, magi og organisation, som formidles af Uranus, både styrer 1. indvielse og mineralriget, får mennesket teoretisk set mulighed for at blive en alkymist i traditionel forstand, når det omkring 1. indvielse har rensset og forvandlet sit fysiske, astrale og mentale legeme til et vist niveau.

Først da kan det blive betroet den guddommelige alkymis hemmeligheder: "Fremskredne intellektuelle mennesker skulle være i stand til at indgå i samarbejdet og tage sig af metallernes forvandling, da forholdet mellem den intellektuelle udvikling hos dem og de mineraler og bygmestre, de ville kontrollere, er det samme. Men på grund af den katastrofale udvikling i atlantiske dage, og tilbageholdelsen af åndelig udvikling indtil karma var justeret, er kunsten gået tabt eller rettere beskyttet indtil racens udvikling har nået et punkt, hvor det fysiske legeme er rent nok til at modstå de kræfter, der kontaktes, og komme ud af den kemiske forvandlelsesproces, ikke blot beriget med hensyn til viden og erfaring, men også styrket i sin indre struktur" (KI 466-7).

At alkymisterne af første orden indtil videre ikke har nået deres mål skyldes som tidligere nævnt, at de ikke har kunnet kontakte atomets inderste liv eller ånd. Dette skyldes blandt andet manglende kendskab til bestemte ord og faste formularer og at de ikke har kunnet skabe den fornødne kanal eller "vej", som det frigjorte liv skulle følge ind i sin nye og højere form, som det tidligere var en del af.

Endvidere har de manglet mulighed for at kontrollere ildelementalerne, der er den ydre ild, der påvirker atomets sjæl, som alkymisterne altid har brugt for at forvandle deres "prima materia", fordi de har mistet ordene, formularerne og lydene.

Den laveste gruppe af ilddevaer er meget destruktive for mennesket, for de legemliggør det forrige solsystems meget kraftige fysiske vibration. Der er altså en dyb sandhed i den

udtalelse, at mennesket er i "elementernes vold". Det kan fysisk drukne, blive brændt op eller ødelagt af ild eller kvalt under vulkanudbrud og kan kun beskytte sig mod ildens hærgen i dens indledende fase.

F.eks. er det karmiske fjendskab der hersker mellem ild- og vanddevaerne meget aktuel for brandvæsenet i enhver by. I fremtiden vil man ikke længere bruge vand, men anvende de lyde, der vil aktivere de kræfter, som kan kontrollere ilddevaerne. Den ny tidsalders brandmænd vil derfor blive udvalgt ud fra deres evne til at bruge de besværgelsesformularer, som kan kontrollere ilden (KI 604 937).

Disse ilddevaer eller agnichaitanere er beskæftiget med at bygge kontinenter med ild, rense verden med ild i forskellige cykler og bygge mineralformer ved hjælp af ild. De er de lavere regioners alkymister, som man f.eks. kan se i Ringenes Herre: "Det er gennem kontakt med dem og kendskab til de "ord" hvormed de styres, at fremtidens alkymister i modsætning til fortidens idealistiske alkymister vil lære at arbejde med mineraler og de liv, der bor i alle mineralformer. Hemmeligheden om fremstillingen af uægte metaller til guld vil blive afsløret, når forholdene i verden er sådan, at guld ikke længere er møntfoden, og den frie fremstilling af guld altså ikke fører til katastrofe, og når videnskabsmænd arbejder med livsaspektet eller det positive elektriske liv og ikke med stof eller formaspekt" (KI 604).

Dette er konsekvensen af den urimelige succes i de atlantiske dage, hvor den tids alkymister ved hjælp af lyd og farve beherskede elementerne i en sådan grad, at de på helt illegitime måder kunne bruge dem til deres egne private formål: "Dette kendskab til formularer og lyde kan mennesket skaffe sig forholdsvis let, når det har udviklet det indre åndelige øre. Men når det har gjort det, vil den grovere form for forvandlingsprocesser (så som fremstillingen af rent guld) overhovedet ikke interessere det, fordi det udelukkende beskæftiger sig med finere former for aktivitet, der er forbundet med den gradvise overføring af liv fra form til form" (KI 474).

ALKYMIST AF ANDEN ORDEN

Efter 1. indvielse vil mennesket og menneskemasserne føle en stigende uro og rastløshed i dagliglivet, fordi personligheden og det materielle aspekt, som stadigvæk dominerer, nu vil kæmpe mod den indre nyfødte sjæls hensigter (Alice Bailey: Strålerne og Indvielserne (S & I) 570).

Ligesom der i Jesus liv gik 30 år mellem 1. indvielse (fødslen i Betlehem) og den 2. indvielse (dåben i Jordanfloden), går der mange liv mellem 1. og 2. indvielse, som er den længste periode mellem de fire store indvielser.

Det er dog ikke den sværeste periode, selv om selve 2. indvielse regnes for at være den vanskeligste af alle indvielserne at tage for den moderne discipel. Som ved 1. indvielse foretages 2. indvielse af Kristus på det højere mentale plan.

Symbolet for 1. indvielse er brød og et af symbolerne på 2. indvielse er vand. Når vi er i fængsel i vores verden, får vi brød og vand, som kan være et sindbillede på den åndelige fængsling, vi alle ubevidst befinder os i indtil 3. indvielse, hvor begyndelsen af vejen til en ny åndelig frihed for alvor åbenbares.

2. indvielse handler om, uden fortrængning af emotionerne, at få kontrol over følelseslivet og få en oplevelse af, at det astrale legeme egentlig ikke er en del af os. Denne prøve er blandt andet afspejlet ved, at Jesus kort tid efter dåben i Jordanfloden gik på vandet, som

kan siges at være et symbol på følelseskontrol, da vand altid står for følelserne (Joh. 6,16-21). Tusinder af aspiranter vil tage 2. indvielse som en følge af en bevidst indsats for at forstå, hvilket forklarer den store udbredelse, åndsvidenskaben har fået over hele Jorden i vor tid.

Gennem de symbolsk forstået 70 inkarnationer på det faste kors, hvor discipelskabets vej betrædes, er menneskeatomet i højere grad under indflydelse af sjælens energi, der kaldes *solild*, der yderligere renses og åndeliggør personligheden, som fører til en fuldstændig integration mellem denne og sjælen.

Solild bevirker at energierne fra solar plexus overføres til det korresponderende højere hjertecenter, som udvikler disciplens sjælskontakt og bevidsthed mellem 1. og 2. indvielse (Alice Bailey: Esoterisk healing (EH) 146 156).

Hjertecentret svarer til solild både i solsystemet og i mennesket. F.eks. er evnen til at tænke med hjertet, når de mentale evner har nået et ganske højt udviklingsniveau, et resultat af solild.

Når en enhed nærmer sig afslutningen af sin udviklingsperiode, bliver det radioaktivt eller magnetiske udstrålende og tiltrækkende, hvilket blandt andet skyldes udstrømningen fra sjælen gennem personligheden og det fysiske legeme. Det er derfor højtudviklede mennesker og gamle sjæle, der måske er blevet berømte, har en magisk X-faktor kvalitet omkring sig, som er en manifestation af sjælens solild, der virker gennem hjertecentret, hvis funktion vokser omkring og efter 2. indvielse.

Skolingen til 2. indvielse fører aspiranten ind under Neptuns påvirkninger, med Venus og Jupiter stridende om at få overtaget. Båndet til planteriget er da stærkt, og som følge heraf kan han eller hun hyppigt opfatte "astrale dufte": "Ved den anden indvielse kommer kandidaten under indflydelse fra tre planeter - Neptun, Venus og Jupiter. De tre centre - solar plexus (Mars og Neptun), hjertecentret (Jupiter og Solen) og strubecentret (Saturn) - medvirker aktivt" (EA 72 Alice Bailey: Esoterisk Psykologi 1 (EP 1) 266).

Da både 2. indvielse og planteriget er styret af Venus, Jupiter og Neptun, er det sandsynligvis på dette udviklingsstadium, at discipelen kan blive en alkymistisk arbejder af anden orden, hvor han eller hun lærer at forvandle mineralformer til planteformer.

Det er nemlig først, når han har forvandlet det, der i hans egen organisme svarer til planteriget, han kan udføre alkymistisk arbejde af anden orden, der omhyggeligt overvåges og bliver underkastet forskellige sikkerhedsforanstaltninger (KI 467).

ALKYMI AF TREDJE ORDEN

Når discipelen begynder at kunne udvikle sig til en alkymist af tredje orden, bestiger han eller hun det kardinale kors, der består af Vædderen, Vægten, Krebsen og Stenbukken. Dette er Faderens kors, det kors, hvorpå ånden eller monaden er korsfæstet. Dets fire energier - Vædderen, Krebsen, Vægten og Stenbukken - styrer og retleder sjælen, imens den bevæger sig fremad på indvielsens vej. Allestedsnærværelse, almagt og alvidenhed er nogle af de kodeord, der kan knyttes til dette kors, hvis indflydelsessfære er fuldstændig ukendt for selv indviede som Buddha, Kristus og Den Planetariske Logos. Det er på det kardinale kors, at den indviede mere og mere kommer under indflydelse af den energi der kaldes *elektrisk ild*.

Når den indviede ved 3. og 4. indvielse langsomt bestiger dette kors, opleves kundalinirejsning, som skabes ved en bevidst viljeshandling fra sjælen, hvor energierne fra hovedcentret og rodcentret skaber den individuelle elektriske ild, som vi kalder kundaliniilden.

Derved overføres energien fra rodchakraet til det korresponderende højere hovedcenter, hvilket fører til den første bevidste kontakt med monaden. Dette kan ske via den fra 2. indvielse bevidst opbyggede bevidsthedsbro, antahkaranaen, der nu skaber en triangulær relation mellem personligheden, sjælen og monaden.

Dette skaber bevidsthedskontinuitet, som medfører, at den indviede er bevidst 24 timer i døgnet, hvad enten han eller hun sover eller ej (Alice Bailey: Indvielse Menneskelig og Solar (I) 100-1).

Tredje indvielse er symboliseret i Bibelen ved Jesus Forklarelsen på bjerget, hvor han gennemstrømmes af kraften og lyset fra monaden, faderen i himlen. Det er denne fader i himlen, der hentydes til i forklarelsen, der siger: "Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham" (Mattæus 17,1-9).

Da både 3. indvielse og dyreriget er styret af Venus, Månen og Mars, kan den indviede blive en alkymist af tredje orden der begynder at lære at forvandle planteformer til dyreformer (461).

Efter 3. indvielse begynder den indviede at lære at forvandle dyrerigets liv og forstå dets overførsel til menneskeriget.

ALKYMI AF FJERDE ORDEN

Efter Forklarelsen på bjerget ser Jesus, at vejen til Jerusalem, som symboliserer monaden, nu er åben. "Vejen til Jerusalem" er et symbolsk udtryk, for at antahkaranaen eller bevidsthedsbroen mellem personligheden og monaden nu er færdigbygget. Denne proces begyndte ved 2. indvielse og er afsluttet umiddelbart før 4. indvielse.

Den 4. indvielse, som kaldes korsfæstelsen eller den store forsagelse, følger efter en periode med store ofre og lidelser, ofte i forbindelse med afbetalingen af den sidste rest af personlig karma. Disciplen går ind i den store forsagelse, hvor venner, penge, karriere, familie, ens gode rygte, ja, endog selve livet må lægges på ofrets alter (I 102).

Ved korsfæstelsen nedbrydes sjælens kausale legeme gennem en voldsom udstråling af *elektrisk ild*, hvilket symboliseres ved nedbrydningen af Salomons tempel i Jerusalem. Det kausale legeme kan siges at være den 12-bladede egoiske lotus bolig.

Den elektriske ild har en så kraftig og destruktiv virkning på det faste fysiske legeme, at mennesket ofte dør ved 4. indvielse: "Den store forsagelse indebærer en negligering af det faste fysiske liv for enhver pris, og denne pris er ofte dets fysiske død". Som vi ved døde Jesus på korset på Golgata i påsken i Jerusalem (S & I 361).

Derved skabes en ny og mere direkte forbindelse mellem monaden og personligheden, idet mellemlæddet - sjælen eller kausallegemet - falder bort. Efter tilintetgørelsen af kausallegemet er der ikke andet tilbage end en fuldt bevidst form og ånd (S & I 326).

Når disciplen efter 4. indvielse endeligt har bestegt det kardinale kors, er han eller hun færdig med menneskeevolutionen og behøver ikke at inkarnere i et fysisk legeme mere.

Da Saturn og Merkur både styrer 4. indvielse og menneskeriget bliver den indviede på dette udviklingsstadium en alkymist af fjerde orden, der kan arbejde med at forvandle dyreformer til menneskeformer og bevidst og direkte at fremkalde individualisering. Ved individualiseringen for 18,5 millioner år siden, hvor mange sjæle havde afsluttet deres udvikling i dyreriget og begyndte at inkarnere som mennesker, var der sikkert mange 4. indviede, der udviklede sig ved at hjælpe med i denne proces.

SAMMENFATNING

Menneskets alkymistiske udviklingsproces og indvielser kan forstås som en proces med evner og talenter og friheder, der er udviklet gennem store kampe, afkald og lidelser, som resulterer i en større frihed i forhold til det, der ligger bag.

Første indvielse. Fødslen. 700 inkarnationer på det bevægelige kors har integreret menneskets personlighed, der til sidst fører til 1. indvielse, som i Bibelen kaldes Fødslen i Betlehem. Her vindes frihed fra at det fysiske legeme og dets begær styrer ved at energien ved hjælp af *ild ved friktion* begynder sin langsomme opstigning fra sakralcentret til det korresponderende højere strubecenter på grund af stigende sjælskontakt samt manifestationen af en højere intelligent kreativitet.

Her får det højtudviklede menneske teoretisk mulighed for at blive en skabende *alkymist af første orden*, der kan arbejde i *mineralriget* f.eks. med tungere metallers forvandling til guld.

Anden indvielse. Dåben. 70 inkarnationer på det faste kors på discipelskabets vej fører til 2. indvielse, som i Bibelen kaldes Dåben i Jordanfloden. Her vindes frihed fra følelserne og personlighedens selviske sensitivitet, som på grund af verdenstjeneste og gennem *solild* fører til en smertefuld forvandling af energi fra solar plexus til korresponderende højere hjertecenter, der udvikler næstekærlighed.

Når aspiranten har transformeret det, der i ham selv svarer til planteriget, bliver han *alkymist af anden orden* i forbindelse med *planteriget*, hvor han får kendskab til de formularer, hvorved han lærer at forvandle mineralformer til planteformer.

Tredje indvielse. Forklarelsen. De sidste inkarnationer på det faste kors på discipelskabets vej fører til 3. indvielse, som i Bibelen kaldes Forklarelsen på bjerget. Her vindes frihed fra mentallegemet, hvor kundalinkraften hæves op fra rod- til hovedchakraet gennem indflydelsen fra *elektrisk ild*.

Her bliver den indviede uddannet til at blive en *alkymist af tredje orden*, der gennem en ny kontakt med *dyreriget* får kendskab til de formularer, hvorved han kan forvandle planteformer til dyreformer.

Fjerde indvielse. Korsfæstelsen. 7 inkarnationer på det kardinale kors på indvielsens vej fører til den 4. indvielse, som i Bibelen kaldes Korsfæstelsen i Jerusalem. Her forsøger den indviede selve personligheden, så han eller hun ikke længere behøver at inkarnere som menneske i et fysisk legeme. Disciplens intuition og hjertecenter er fuldt udviklet, hvorved han opnår en ny og dybere kontakt med monaden.

På dette udviklingsstadium bliver den indviede en *alkymist af fjerde orden*, der gennem en ny kontakt til menneskeriget begynder at kunne arbejde med overførselen af dyremonaderne til menneskeriget.

